

Кръстното му име нѣкждѣ е *Юрданъ*, нѣкждѣ *Иванъ*. По-официално е послѣдното, но Сливенци сж го знаели като *х. Юрданъ*. Прѣзимето си, *Селимински* е взелъ отъ името на родния си градъ, Сливенъ, което у гърцитѣ разнo се пишело: *Σελίμνος*, *Σιλίμνον*, *Σελίμνια* и т. н. До 1830 г. той се е казвалъ просто *Юрданъ Георгиевъ*.¹⁾ За пръвъ пжть си туря прѣзиме *Селимински*, види се, подъ руско влияние въ сжщата година. Така, въ единъ руски документъ личи „*предъ-явителю сего Селиминскому*, Апрель 1830 г.“. *ibid.* II, 65).

Когато е билъ въ Атина студентъ името му на гръцки става *Ιωάννης Σιλίμνσκης* (*Иоанъ Силимински*); сжщото и въ Ромжния: *Joannis Siliminski*²⁾ *Ι. Σελίμνσκης ξατρός*.

Селимински се родилъ въ квартала Клуцохоръ на 24 Дек. 1798 г. Баща му се казвалъ *Георги*, а майка му — *Малама*. Въ 1799 г. *Георги* билъ убитъ отъ потурченъ българинъ изъ сѣмейството на Табацитѣ *Гогоолларъ*, а майката на младия Иванъ втори пжть се оженила.³⁾ Обаче въ 1812 г. цѣлото имъ сѣмейство умира отъ чума.

По майка Селимински е произхождалъ отъ знатенъ сливенски родъ, запомненъ тукъ съ минало още прѣди падането на България подъ турцитѣ. Членоветѣ му подъ редъ сж били все първенци и свещенници въ града. Тоя родъ се е радвалъ на соколническитѣ (дуганджийски) привилегии. Не е плащалъ никакъвъ данъкъ, а вмѣсто такъвъ, носѣлъ всѣка година по единъ дресиранъ за ловъ соколъ въ Ц-дъ. Дѣдото на Селимински, *Драгойчо* е билъ клуцохорски първенецъ († 1790 г.), а вуйчо му — е извѣстния въ Сливенъ „Клуцохорски султанъ“ *х. Гендо Вълковъ*. Види се, по баща, Селимински е билъ отъ рода на *Газибаровци*. Така той пише „моя братовчедъ *Лазаръ Газибаровъ*“. Отъ другитѣ му роднини се чуватъ „*Станчо Лазаровичъ* съ сина си *Лазаръ*“, първия убитъ въ Сливенъ, а втория въ Нова Загора слѣдъ 1830 г.⁴⁾

Въ единъ документъ на българскитѣ общини въ Пловещъ и Берязка (все отъ сливенци) се чете: „*И. Селимински*, човѣкъ твърдѣ извѣстенъ по произходъ и по образование“.

¹⁾ Въ руския билетъ, когато Селимински ходилъ при Дибича, като депутатъ на сливенци „Болгаръ Иорданъ Георгиевъ“. [20 февр. 1830 г.] Тукъ Сливенъ се нарича Силимнось. Запис. I, 16.

²⁾ Ср. *Cestiunea relig. bulgara* въ Раковски, 84—94. Сливенци въ писма до него сж пишели: „Киръ хаджи Иорданъ“. Запис. II, 72.

³⁾ Гоговци или Гогоолларъ сж били първитѣ табаци — българи въ Сливенъ. Табахната имъ е била въ махалата *х. Махмудъ*, до днешния „Хотелъ Ямболски“. До прѣди 50—60 години тя е била и единичката българска табакна въ града. За нея се чува и въ пѣснитѣ.

⁴⁾ Запис II, 63.